

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Δ'

22 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1926

ΑΡΙΘ. 43

ΑΙ ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ ΚΑΙ Η ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

α'.

Καλὸν θεαίως θὰ ἦτο ἡ διόρθωσις τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου νὰ ἐγίνετο ὑπὸ τῆς ἑλῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ταῦτοχρόνως καὶ νὰ μὴ παρείχετο ἀφορμὴ εἰς ἀσυνειδήτους ἐκμεταλλευτὰς τοῦ ζητήματος νὰ θορυβῶσι διότι δὲν ἐγένετο τοῦτο. Ἄλλ' οἱ θορυβοῦντες λησμονοῦσιν, ὅτι πραγματικὴ διαφωνία ὑφίσταται σήμερον μεταξύ τῶν Ἐκκλησιῶν περὶ τοῦ ζητήματος τοῦ ἡμερολογίου ἐποῖα ὑφίστατο περὶ τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα κατὰ τοὺς πρώτους ἐξ αἰῶνας τοῦ Χριστιανισμοῦ μεταξύ τῶν διαφόρων Ἐκκλησιῶν, ἐν ἐποχῇ, καθ' ἣν ἤκμασαν οἱ μεγαλύτεροι καὶ ἐνδοξότεροι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας καὶ αἱ περιστάσεις δέ, ὑφ' ἧς ἐγένετο ἡ διόρθωσις τοῦ ἡμερολογίου, συνετέλεσαν εἰς τὸ νὰ μὴ προσχωρήσωσιν εἰσέτι πᾶσαι αἱ Ἐκκλησίαι εἰς τὴν ὀρθοτάτην καὶ ἐπιβεβλημένην διόρθωσιν τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου. Ὅτι πᾶσαι ἀνεξαιρέτως αἱ Ἐκκλησίαι εἶναι σύμφωνοι ὡς πρὸς τὴν ὀρθότητα τῆς διορθώσεως τοῦ ἡμερολογίου εἶναι πασίγνωστον δι' ἐπίσημων κειμένων μεμαρτυρημένον. Τὸ ἐπίσημον ὄργανον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου «Ὁρθοδοξία» ἐν τῷ φύλλῳ τῆς 30 Ἰουνίου 1926 (ἀρ. 3) μετὰ τὴν παράθεσιν τῶν ἀπαντήσεων πᾶσῶν τῶν Αὐτοκεφάλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἐν σχέσει πρὸς τὰς ἀποφάσεις τοῦ Πανορθοδόξου Συνεδρίου περὶ ἡμερολογίου συνήγαγε τὸ ἐξῆς συμπέρασμα. «Ἐπισταμένη καὶ ἀβίαστος μελέτη τῶν ἀπαντήσεων καταλήγει εἰς συμπέρασμα γενικῶς μὲν, ὅτι οὐδεμία τῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν ἀρνεῖται πᾶσαν καθόλου ἡμερολογικὴν μεταβολήν, εἰδικῶς δέ, ὅτι ἡ παρατηρουμένη μεταξύ αὐτῶν διαφορά γνωμῶν, αἰτίαν ἔχει διάφορον, παρ' ἄλλαις μὲν τὸ ἀναρμόδιον τοῦ Πανορθοδόξου Συνεδρίου πρὸς ἀπόφασιν καὶ εἰσήγησιν τῆς προτεινομένης μεταβολῆς, παρ' ἄλλαις δὲ τὸ ἀσύμφορον τῆς ἐφαρμογῆς αὐτῆς καὶ δὴ, κατὰ τινα μὲν Ἐκκλησίαν, ἐπ' ἀόριστον διὰ λόγους τυπικούς, κατ' ἄλλας δὲ πάλιν, προσωρινῶς διὰ λόγους προληπτικούς διαιρέσεων καὶ σχίσματος. Προκειμένου δηλ. περὶ τῆς ἀπὸ μέρους τοῦ Πα-

νοῦ Συνεδρίου εἰσηγουμένης ἡμερολογικῆς μεταρρυθμίσεως, αἱ Ἐκκλησίαι Κύπρου, Σερβίας, Ἑλλάδος καὶ Ρουμανίας δέχονται μὲν αὐτήν, εἰσηγοῦνται ὅμως ἀναβολὴν τινα, ἀκόμη καὶ μικράν, εἴτε πρὸς ἐπίτευξιν ἐν τῷ μεταξύ συμφωνίας καὶ μετὰ τῶν λοιπῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, ὡς φρονοῦσιν αἱ τρεῖς πρώται, εἴτε διότι καθίσταται ἀδύνατος ἡ ἐφαρμογὴ τῶν ἀποφασισθέντων διὰ τὴν γενομένην ἤδη πάροδον τῆς ὀρισθείσης ὑπὸ τοῦ Συνεδρίου ἡμερομηνίας, ὡς φρονεῖ ἡ Ρουμανικὴ Ἐκκλησία προτείνουσα ἡμέραν ἐνάρξεως τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νέου ἡμερολογίου τὴν 1 Ὀκτωβρ. 1924. Ἡ Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων, θεωροῦσα ἀσύμφορον γενικῶς τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ἡμερολογικῆς μεταβολῆς διὰ λόγους καθαρῶς τοπικούς, οὐδὲν ἕτερον προσθέτει. Μόνον αἱ Ἐκκλησίαι Ἀλεξανδρείας καὶ Ἀντιοχείας θίγουσαι τὸ σημεῖον τῆς ἀρμοδιότητος, θεωροῦσι καὶ παραδέχονται νόμιμον τὴν ἐξέτασιν τοῦ ἐν λόγῳ ζητήματος μόνον ἐν Οἰκουμενικῇ Συνόδῳ. Ὡς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ρωσσίας δύναται νὰ λεχθῆ. ὅτι ἡ προταθεῖσα ἡμερολογικὴ μεταβολὴ δὲν ἀπήχησε δυσμενῶς παρὰ τοῖς ἐν Μόσχῃ ἀρμοδίοις ἐκκλησιαστικοῖς κύκλοις, ἐφ' ὅσον ὁ αἰόιδιμος Πατριάρχης Τύχων — κατὰ τινας δὲ πληροφορίας καὶ ἡ ἀντίθετος αὐτῷ μερὶς — ἐθεώρει τότε δυνατὴν καὶ ἐλευθέραν τὴν χρησιμοποίησιν τοῦ τε παλαιοῦ καὶ τοῦ νέου ἡμερολογίου, ἀναλόγως τῶν τοπικῶν συνθηκῶν καὶ ἀναγκῶν. Ἡ Ἐκκλησία Κων]πόλεως τὸν ἀπολογισμὸν τῆς γενομένης ἐρεῦνης καὶ τῶν ληφθεισῶν ἀπαντήσεων εὐνοϊκὸν θεωρήσασα καὶ ἱκανὸν πρὸς περαιτέρω σχετικὰς ἐνεργείας, δὲν ἀνέκοψε τὸ ἔργον αὐτῆς. Τοῦναντίον ἔχουσα ὑπ' ὄψει καὶ ἣν ἀνέλαβε διὰ τῆς ἀποδοχῆς τῶν ψηφισμάτων τοῦ Πανορθοδόξου Συνεδρίου ὑποχρέωσιν, προέβη εἰς ἐπαναληπτικὴν τοῦ ζητήματος μελέτην καὶ δὴ κατὰ τρόπον εὐνοοῦντα μόνον τὴν ἄμεσον προσαρμογὴν τοῦ τῆς ἐκκλησίας ἑορτολογίου εἰς τὸ νέον ἡμερολόγιον, ἀφίνουσα πρὸς καιρὸν ἀθικτὸν τὸ Πασχάλιον μέχρι τῆς ὀριστικῆς καὶ καὶ τοῦ ζητήματος τούτου διευθετήσεως, ἔτι δὲ καὶ μὴ παραλείπουσα πᾶσαν δυνατὴν μετὰ τῶν ἀρμοδίων συνεργασίαν πρὸς ἐξεύρεσιν νέου ἡμερολο-

γίου καθολικού δι' ἅπαντα τὸν χριστιανικὸν κόσμον».

Εἰς ταῦτα δυνάμεθα νὰ προσθέσωμεν τὰ ἑξῆς. Τὰ τρία Πατριαρχεῖα τῆς Ἀνατολῆς, ἡγουμένου τοῦ τῆς Ἀλεξανδρείας, μὴ ἀναγνωρίζοντα τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Μελέτιον, ἐφ' οὗ τῷ 1923 τὸ πρῶτον ἐν τῷ Πανορθοδόξῳ Συνεδρίῳ ἐλήφθη περὶ τῆς διορθώσεως τοῦ ἡμερολογίου ἀποφασίς, δὲν συμμετέσχον αὐτῆς. Ὅταν δ' ἐφηρμόσθη ἡ διορθώσις, τὰ μὲν Πατριαρχεῖα Ἀλεξανδρείας καὶ Ἀντιοχείας ἀπεφάνθησαν ὅτι ἐπιτρέπεται μὲν ἡ διορθώσις τοῦ ἡμερολογίου, ἀλλ' ἔδει αὕτη νὰ ἐφαρμοσθῆ ἐν Συνόδῳ τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, τὸ δὲ τῶν Ἱεροσολύμων Πατριαρχεῖον ρητῶς ἔγραψε πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος ἐπιδοκιμάζον τὴν γενομένην διορθώσιν, ὡς «δογματικῶς καὶ κανονικῶς μὴ κωλυμένην», ἀλλὰ προσέθετεν, ὅτι «ἡ Ἁγιωτάτη μήτηρ τῶν Ἐκκλησιῶν ἐξετίμησε μὲν τοὺς λόγους, δι' οὓς ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἦν ἡναγκασμένη προδῆναι ἐπὶ τὴν ἄνω τοῦ ἐν χρήσει ἡμερολογίου τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας διορθώσιν, πρὸς ἄρσιν τῆς συγχύσεως τοῦ φιλοθρήσκου ἑλληνικοῦ λαοῦ οὐκ ὀλίγον σκανδαλιζομένου ἐκ τῆς διαφορᾶς τοῦ πολιτικοῦ καὶ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου, ἀδυνατεῖ μὲν αὕτη ἐν γε τῷ παρόντι καὶ μέχρις ἄρσεως τῶν κωλυόντων αὐτὴν λόγων ἀποδεχθῆναι τὴν ἄνω διορθώσιν διὰ τε τὴν γνωστὴν μειονεκτικὴν θέσιν, εἰς ἣν τίθησιν αὐτὴν ἔναντι τῶν λατίνων ἐν τοῖς Παναγίοις Προσκυνήμασι καὶ τοὺς ἐκ τοῦ προσηλυτισμοῦ κινδύνους». (Ἐκκλησία Β' σ. 25). Ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων ταῦτα γράφων ὑπονοεῖ τὰς δυσχερείας, αἵτινες δύνανται νὰ προκύψωσιν, ἰδίως ἐν τῷ Σπηλαίῳ τῆς Βηθλεέμ, ἐὰν ταῦτοχρόνως ἐορτάζωσιν Ὀρθόδοξοι καὶ Λατῖνοι, τὰ Χριστοῦγεννα καὶ τὸ ἐνδεχόμενον τῆς χρησιμοποίησεως τοῦ νέου ἡμερολογίου τῶν Λατίνων ὡς νέου προσηλυτευτικοῦ μέσου, διότι θ' ἄρθῃ καὶ ἐν ἑτι σημεῖον διαφορᾶς τῶν Ἐκκλησιῶν, σημαντικὸν διὰ τὸν εὐκόλως παρασυρόμενον ὑπὸ τῆς προπαγάνδας λαὸν τῆς Παλαιστίνης.

Προκειμένου δὲ περὶ τῶν λοιπῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν πᾶσαι ἔμειναν σύμφωνοι εἰς τὴν διορθώσιν οὐ μόνον τοῦ ἡμερολογίου, ἀλλὰ καὶ τοῦ Πασχαλλίου κανόνος. Ὁ Πατριάρχης Ρωσίας Τύχων ἤδη ἀπὸ τοῦ 1919 ἔγραψε πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ὅτι, ἐπειδὴ ἡ Ρωσικὴ Πολιτεία ἐδέχθη τὸ νέον ἡμερολόγιον, εἶνε ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ προσαρμοσθῆ πρὸς αὐτὸ τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἐορτολόγιον ἵνα μὴ ἐπέλθῃ ἀποξένωσις τοῦ λαοῦ ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας. Ἐξέδωκε δὲ ὁ Τύχων καὶ ἐγκύκλιον, δι' ἧς ἐβλήθη εἰς ἐφαρμογὴν τὸ νέον ἡμερολόγιον, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐξηγέρθη ὁ φανατικὸς ὄχλος, ἀνεκάλεσε τὴν διαταγὴν αὐτοῦ. Σήμερον δ' ἐν Ρωσίᾳ αἱ ἐορταὶ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τελοῦνται καὶ κατὰ τὸ παλαιὸν καὶ κατὰ τὸ νέον ἡμερολόγιον. Ἡ Ρουμανικὴ Ἐκκλησία, ὡς γνωστὸν, ἐφῆρμωσε πλήρως τὴν διορθώσιν τοῦ ἡμερολογίου,

προχωρήσασα καὶ εἰς τὴν διορθώσιν τοῦ Πασχαλλίου κανόνος. Ἡ δὲ Σερβικὴ Ἐκκλησία ἐπρωτοστάτησε, δύνανται τις νὰ εἴπῃ, ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ. Ὁ Πατριάρχης Σερβίας ἐν ἐπισήμῳ γράμματι αὐτοῦ πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν ἀπὸ 31 Ἰανουαρίου 1924 («Ἐκκλησία» Α' σ. 364) ἀνακινῶν τὴν ἀπόφασιν τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας περὶ ἀποδοχῆς τῶν περὶ ἡμερολογίου ἀποφάσεων τοῦ Πανορθοδόξου Συνεδρίου ΚΠόλεως, ὑπεδείκνυε διὰ μακρῶν, τὰς ὠφελείας, αἵτινες ἔμελλον νὰ προκύψωσιν ἐν τῇ θρησκευτικῇ ζωῇ τῶν ὀρθοδόξων λαῶν καὶ προσέθετε «καίτοι ἐκάστη Ὀρθόδοξος Αὐτοκεφάλος Ἐκκλησία δύνανται νὰ εἰσαγάγῃ κεχωρισμένως τὴν μεταρρυθμίσιν ταύτην (τοῦ ἡμερολογίου) ἀνευ φόβου ὅτι οὕτω ποιούσα, δύνανται νὰ προσκρούσῃ εἰς τὰ δόγματα καὶ τοὺς κανόνας τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, οὐδὲν ἦττον ἡ Ἐκκλησία Σερβίας ἐκφράζει τὴν ἐπιθυμίαν, ἵνα ἡ μεταρρυθμίσις εἰσαχθῆ κατόπιν ἀδελφικῆς συνεννόησεως εἰς ἀπάσας τὰς Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας συγχρόνως. Οὕτω ποιούσα ἡ Ἁγία Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἀποδεικνύει ὅτι ἐννοεῖ τὰς ἀνάγκας τοῦ ποιμνίου τῆς καὶ ὅτι παρέχει αὐτῷ πᾶσαν συνδρομὴν εἰς τὰς παρούσας ἀνάγκας τοῦ βίου». Ταῦτα ἔγραφεν ὁ Πατριάρχης τῆς Σερβίας διερμηνεύων τὸ φρόνημα τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας, εἰς ἐρώτησιν δὲ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν διατι δὲν ἐτέθη κατὰ Μάρτιον τοῦ 1924 εἰς ἐφαρμογὴν ἡ διορθώσις τοῦ ἡμερολογίου, ἀπήντησε διὰ τηλεγραφήματος «Ἐπειδὴ μικρὸν διάστημα ὑπῆρξεν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τοῦ Οἴκου μενικῶν Πατριάρχου, δὲν κατέστη δυνατόν ἵνα εἰσαχθῆ τὸ νέον ἡμερολόγιον, ἀλλ' εἶναι πιθανόν ὅτι θὰ εἰσαχθῆ μετὰ τὴν σύγκλησιν τῆς Συνόδου τῶν Ἀρχιερέων». Ἄγνωστον ὅμως διατι δὲν εἰσῆχθη μέχρι τοῦδε. Ἴσως τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν ἐπίδρασιν τοῦ τέως Μητροπολίτου Κιέδου Ἀντωνίου, παραμένοντος μετ' ἄλλων Ἀρχιερέων ἐν Σερβίᾳ. Ἐν πάσῃ ὅμως περιπτώσει τὸ ὅτι δὲν εἰσῆχθη εἰσέτι ἡ διορθώσις τοῦ ἡμερολογίου ἐν Σερβίᾳ ἢ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῆς Ἀνατολῆς δὲν σημαίνει ὅτι ἀποδοκιμάζεται ἡ διορθώσις ἢ ὅτι θεωρεῖται δογματικῶς ἢ κανονικῶς κεκωλυμένη. Ἐκ τῶν λοιπῶν Ὀρθοδόξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν εἰσῆγαγον αὐτὴν ἢ τῆς Κύπρου καὶ ἢ τῆς Πολωνίας καὶ ἢ τῆς Ἑλλάδος.

Ἄλλ' ἦτο ἀνάγκη νὰ εἰσαγάγῃ αὐτὴν καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος;

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Νηφαλία φωνή.

Ἐν τῷ γνωστῷ εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Ἐκκλησίας» νέῳ κατωικῷ ὄργανῳ τοῦ νεοσοσιατοῦ «Τάγματος τῶν μοναχῶν τῆς Ἐνώσεως», τῷ ὑπὸ τὸν τίτλον «Irenicon» ἐμφανισθέντι, ὁ ἠγαύμενος τοῦ τάγ-

ματος τούτου πατήρ Beauduin ἐδημοσίευσεν ἀξιόσπουδαστον ἄρθρον, ἐν ᾧ, διατυπῶν κρίσεις περὶ τῶν ἐπ' ἐσχάτων συσφιγγομένων μεταξὺ τῶν Ὀρθοδόξων καὶ τῶν Ἀγγλικανῶν σχέσεων, ἐκφράζεται περὶ τῶν ἐνωτικῶν τῶν δύο Ἐκκλησιῶν τάσεων μετ' εὐνοίας καὶ συμπαθείας ὅπως ἀήθων εἰς τοὺς κατολικούς κύκλους. Κατὰ τὸν Dom Beauduin, οἱ τοῦ λατινικοῦ δόγματος κύκλοι πάντως πρέπει νὰ παρακολουθῶσι τὰς πρὸς ἔνωσιν ταύτας τάσεις μετ' ἐνδιαφέροντος καὶ συμπαθείας. Διότι πᾶσα πρὸς τὴν θρησκευτικὴν ἐνότητα πρόοδος εἶνε ἀναγκαίως κίνησις πρὸς τὴν Ρώμην, τὸ «κατ' ἐξοχὴν» κέντρον τῆς ἐνώσεως τοῦτο, αἱ ἐνωτικαὶ δὲ προσπάθειαι αὗται θὰ συντελέσωσιν εἰς τὸ νὰ παταχθῇ ἡ ἐθνικιστικὴ ὑπερτροφία τῶν τε ὀρθοδόξων καὶ τῶν ἀγγλικανῶν. Ἐπὶ πλέον ὁ τῶν ἀγγλικανῶν πόθος τῆς μετὰ τῶν ὀρθοδόξων ἐνώσεως θὰ ἐνισχύσῃ ἀναμφιβόλως τὴν ἐν τῇ ἀγγλικανικῇ Ἐκκλησίᾳ ἀναγέννησιν τῶν θρησκευτικῶν ἰδεῶν καὶ τῆς λατρευτικῆς πράξεως, τοῦ κατολικισμοῦ, ἰσχυροτέρα δὲ συμπάθεια μεταξὺ τῶν ἀγγλικανῶν καὶ τῶν ὀρθοδόξων ἀσφαλῶς θὰ διαλύσῃ τὰς κατὰ ρωμαϊκῶν τιμῶν ἐθῶν καὶ τάσεων προκαταλήψεις καὶ θὰ ἐλαττώσῃ τὸ ἀπὸ τῆς Ρώμης ἀμφοτέρας τὰς ἐκκλησίας χωρίζον χάσμα. Ἀμ' ὡς δ' ἡ ἔνωσις μεταξὺ τῶν ἀγγλικανῶν καὶ τῶν ὀρθοδόξων συντελεσθῇ,—ἐπάγεται ἐν κατακλείδι ὁ πατήρ Beauduin—, πρόδηλον ὅτι ἐν μόνον ζήτημα θὰ μᾶς χωρίξῃ: τίνα δὴλα δὴ θέσιν ὤρισεν ὁ Χριστὸς εἰς τὸν Πέτρον καὶ τοὺς διαδόχους του ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Τὸ ζήτημα δὲν θὰ λυθῇ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐγχειριδίων καὶ τῶν ρητορικῶν λόγων, ἀλλὰ τῶν ἐπισήμων ἐγγράφων τῆς συνόδου τοῦ Βατικανοῦ. Ἐὰν δ' ὀφείλωμεν νὰ ὁμολογήσωμεν πίστιν εἰς τὸ θεῖον δικαίον πρωτεῖον τοῦ ρωμαίου ποντίφηκος, δεόν νὰ συνομολογήσωμεν καὶ τὰς συναφεῖς πρὸς τοῦτο ἀληθείας, ἐπὶ παραμелήσει τῶν ὁποίων κατηγορούμεθα ὑπὸ τῶν (ὀρθοδόξων) ἀδελφῶν ἡμῶν, ἥτοι τὸ ὑψιστον καὶ ἀλάθητον κύρος τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τὴν θεῖαν ἀρχὴν καὶ δικαιοδοσίαν τοῦ ἐπισκοπικοῦ σώματος.

Σχόλια.

Τὸ περὶ οὗ ἀνωτέρω ὁ λόγος ἄρθρον τοῦ ἐπιφανοῦς βενεδικτῖνου σχολιαζῶν ἀγγλικανὸς ἐν τοῖς «Ἐκκλησιαστικοῖς Καιροῖς» τοῦ Δουνδίνου, ἐπέιγεται νὰ βεβαιώσῃ ὅτι αἱ μεταξὺ τῶν ὀρθοδόξων καὶ τῶν ἀγγλικανῶν ἐνωτικαὶ αὗται προσπάθειαι δὲν εἶνε κατ' ἀνάγκην «ἀντι-ρωμαϊκαί». Εἶνε ἀληθές—λέγει—ὅτι μεταξὺ τῶν ὀρθοδόξων καὶ τῶν ἀγγλικανῶν ὑπάρχοντων οἱ νομίζοντες εἶτε ὅτι μερίς τις τῶν ἀγγλοκαθολι-

κῶν ἀντιτίθεται πρὸς τὴν μετὰ τῶν ὀρθοδόξων ἔνωσιν εἶτε ὅτι ὅλη ἡ κίνησις αὕτη οὐδὲν ἄλλο εἶνε, ἢ ἀπόπειρα σχηματισμοῦ ἀντιδραστικοῦ κατὰ τῆς Ρώμης συνασπισμοῦ. Ἄλλ' ὅσον δήποτε καὶ ἂν ὑπὸ τοῦ κυρίου σώματος τῶν ἀγγλικανῶν γενικῶς θεωρῆται ὑπὸ τὰς παρούσας συνθήκας μᾶλλον ἐπιτευκτὴ ἢ μετὰ τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐνώσεως, πάντως ὁ ἀγγλοκαθολικισμὸς οὐδέποτε θὰ ἱκανοποιηθῇ ἐξ οἰασθήποτε ἐνώσεως, ἥτις ἀποκλείει κατ' ὀλοκληρίαν εἶτε τὴν Ρώμην, εἶτε τὴν Ἀνατολήν. Ἡ τοιαύτη σκέψιν διαμειψίς δεόν νὰ σημειωθῇ ὡς ἡ ἀταρχὴ ἀναπτύξεως ἀπροκαταλήπτων διαθέσεων μεταξὺ τῶν ὀρθοδόξων καὶ ἀγγλικανῶν ἀφ' ἐνός, καὶ τῶν περὶ τὴν Ρωμαϊκὴν Ἐκκλησίαν ἀφ' ἑτέρου. Ὡς βάσις τῶν σχέσεων μεταξὺ τῶν δισταμένων δεόν νὰ τίθεται πάντοτε ἡ ἰδέα τῆς ἐνώσεως. Ὅταν εἰς πάντα τὰ μέρη πρυτανεύῃ ἡ ἀγάπη, ἡ καλὴ θέλησις, ἡ τιμιότης καὶ ἡ εὐκρίνεια, δι' ὧν καὶ μόνων δύναται νὰ μελετηθῇ ἀμερολήπτως καὶ ἀπαθῶς ἡ ἱστορία καὶ ἡ θεολογία, τότε θὰ ἐξαλείφῃται βαθμηδὸν πᾶσα χωρίζουσα τοὺς δισταμένους προκατάληψις καὶ πικρία καὶ τὸ κρατοῦν αὐτοῦ ἀπ' ἀλλήλων ἀπομεμακρυσμένους χάσμα ὁλονὲν θὰ στενοῦται. Οὗτος εἶνε ὁ καλλίτερος τρόπος τῆς ἀμοιβαίας συνεννοήσεως, εἶνε δὲ ἀξέπαινος ὁ πατήρ Beauduin, ὅτι τοῦτον τὸν νηφάλιον τρόπον πρῶτος ἐκ τῶν περὶ τὴν ρωμαϊκὴν ἔδραν ἀκολουθεῖ.

Αἱ μέλουσαι μητέρες.

Τὸ παρ' ἡμῖν ἀφ' ἱκανοῦ παρατηρούμενον φαινόμενον τῆς ὑφέσεως τῆς κορασιακῆς σεμιοπρεπείας δὲν εἶνε χροιάς τοπικῆς, διότι παρατηρήσεις καὶ σχόλια βλέπομεν διατυπούμενα καὶ ἀλλαχοῦ, ὅπου τὰ ἦθη δὲν ἦσαν ὀλιγώτερον αὐστηρά. Οὕτω ἀπὸ τιως πυκναὶ δημοσιεύονται ἐπιστολαὶ ἐν τῷ ἀγγλικῷ τύπῳ περὶ τῶν μᾶλλον χειραφέτων ροπῶν τῆς συγχρόνου κόρης ὡς περὶ γενικῆς μεταπολεμικῆς τάσεως, ἀποδίδεται δὲ τὸ πρᾶγμα εἰς τὴν κατὰ τὴν πολεμικὴν ἐποχὴν χάλασιν τῶν οἰκογενειακῶν ἠθῶν καὶ τὴν ἐξάρθρωσιν τῆς ἐν τῷ οἴκῳ πειθαρχίας. Τὰ κοράσια, ἀναπτυσσόμενα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐν περιβάλλουτι, ἐν τῷ ὁποίῳ αἱ μητέρες δὲν ἐγνώριζον χαλῶν, ἔτειναν βεβαίως εἰς μίμησιν τῶν πράξεων τῶν μητέρων των, ἐντεῦθεν δ' ἐδημιουργήθησαν αἱ μεταπολεμικαὶ τάσεις, τῆς ἐξελίξεως τῶν ὁποίων παρίσταται σήμερον ἔμφοβος μαρτυρῆ ἢ νοσταλγὸς τῶν προπολεμικῶν ἠθῶν κοινωνία, καὶ ἐφέλλεται εὐλόγως τὴν προσοχὴν αὐτῆς τὸ λυπηρὸν φαινόμενον τοῦτο, ἐφ' ὅσον εἶνε γυναικῆς ἢ σπουδαιότατη θέσις τῆς μητρὸς καὶ τῆς συζύγου ἐν τῇ διαπλάσει τῶν νέων γενεῶν.

Aurelio Palmieri.

Μετὰ λύπης ἐγνώσθη χθές, διὰ τηλεγραφήματος ἐκ Ρώμης, ὁ θάνατος διαπρεποῦς φιλέλληρος Λατίνου κληρικοῦ, γνωστοτάτου γενομένου διὰ σπουδαιοτάτων ἀληθῶς δημοσιευμάτων, τοῦ Ἀδρηλίου Παλμιέρη. Ἐκτὸς τῶν ἑλλων γλωσσῶν καλῶς γινώσκων καὶ μεταχειριζόμενος τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ὑπῆρξεν ἀκάματος ἔρευνητὴς ἱστορικῶν ἰδίως θεμάτων, ἀναγομένων εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἣν εἰλικρινῶς ἠγάπα. Ἡ πρὸς αὐτὴν ἀγάπη του ὑπῆρξε τοιαύτη, ὥστε περὶ τὸ 1892 εὐρισκόμενος ἐν Πετροπόλει εἶχεν ἐκδηλώσει πρὸς τὸν ἀείμνηστον Ἀθηναῖον Παπαδόπουλον Κεραμέα τὴν ἐπιθυμίαν νὰ προσέλθῃ εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Τὰ φιλελληνικά καὶ φιλορθόδοξα δημοσιεύματα του καὶ ἐν γένει ἡ ἑλλειψίς του χαρακτηρίζοντος τοὺς Λατίνους κληρικούς συγγραφεῖς φανατισμοῦ ὡς καὶ τῆς μισαλλοδοξίας κατὰ τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, πολλάκις κατέστησαν αὐτὸν ὑποπτον εἰς τοὺς κύκλους τοῦ Βατικανοῦ, ἐλέχθη μάλιστα ποτε διὰ καὶ περὶ καθαιρέσεως αὐτοῦ καὶ ἀποκηρύξεως σκέψις ἐγένετο. Εἰς τοιαύτας ὑποψίας ὀφείλεται τὸ γεγονός διὰ τὸ Παλμιέρη ἠναγκάζετο πολλάκις νὰ εὐρίσκηται μακρὰν τῆς Ρώμης, εἶχε δὲ μεταβῆ καὶ εἰς Ἀμερικὴν, ὅπου εἰργάσθη ὡς ταξινόμος τῆς Βιβλιοθήκης Βασιγκτῶνος, καταρτίσας ἐν αὐτῇ τμήμα τῆς νεοελληνικῆς φιλολογίας. Τελευταίως οὐκ ἦντον ἐγκατασταθεὶς ὁ Παλμιέρης ἐν Ρώμῃ ἔδωκεν ὄψιν εἰς τὰς μελέτας τῆς «Ἀνατολικῆς Εὐρώπης», ὑπῆρξε δὲ ὁ σπουδαιότερος συντάκτης τοῦ ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην περιοδικοῦ, χωρὶς νὰ παύσῃ παρακολουθεῖν τὴν ἑλληνικὴν καὶ τὴν ὀρθόδοξον ἐν γένει θεολογικὴν κίνησιν καὶ δημοσιεύων κρίσεις ἐπ' αὐτῆς ἰδίως ἐν τῷ περιοδικῷ «Revue de l'Histoire Ecclésiastique». Ὁ μακαρίτης Παλμιέρης συνεδέετο διὰ προσωπικῆς φιλίας μετὰ πολλῶν Ἑλλήνων κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, πρὸς οὓς ἐτήρει φιλικωτάτην ἀλληλογραφίαν, οἱ δ' ἐν Ρώμῃ διαμένοντες Ἑλληνες εὐρισκον ὡσαύτως ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ ἐνθερμον καὶ εἰλικρινῆ φίλον, τοῦ ὁποίου ἡ συναναστροφή ἦτο ἀληθῆς ἀπόλαυσις. Ἐνεκα τῶν τοιούτων σχέσεών του ὁ ἕξοχος οὗτος Λατίνος κληρικὸς ἐγίνωσκε κατὰ βάθος καὶ ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ τὰ κατὰ τὰς ὀρθόδοξους χώρας καὶ τὰς ἐν αὐταῖς Ἐκκλησίας καὶ ἠσθάνετο πρὸς αὐτὰς εἰλικρινῆ καὶ μεγάλην συμπάθειαν.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Δ. Ἱερά Σύνοδος συνήλθεν εἰς τακτικὴν συνεδρίαν τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν (18 τοῦ μ.).

— Ἡ Δ. Ἱερά Σύνοδος ἀπεφάσισεν, ὅπως δι' ἐγγράφου αὐτῆς πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον Θρησκευμάτων ζητήσῃ τὴν ἀνάκλησιν τοῦ περὶ Βοηθῶν Ἐπισκόπων σχετικοῦ ἐγγράφου τῆς προκατόχου Δ. Ἱεράς Συνόδου.

— Ἀγτὶ τοῦ ἱεροδ. Παντελεήμονος Παπαγεωργίου παραιτηθέντος διαορίσθη Γραφεὺς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηναίων ὁ ἱεροδ. Χρυσόστομος Μλόγδης.

— Ἀφίκοντο εἰς Ἀθήνας οἱ Σεβ. Μητροπολίται Θεσσαλονίκης κ. Γεννάδιος, Κρήτης κ. Τίτος, Μυτιλήνης κ. Ἰάκωβος, Μηθύμνης κ. Διονύσιος, οἵτινες μετὰ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Τραπεζοῦντος κ. Χρυσάνθου καὶ τοῦ Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου κ. Κ. Ράλλη ὡς μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς ἐκπονήσεως Καταστατικοῦ τῶν ἐκκλησιαστικῶν Ἐπαρχιῶν τῶν νέων χωρῶν συνήλθον τὸ πρῶτον τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν.

— Ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν μαθημάτων τῆς Ἱερατικῆς Σχολῆς Κερκύρας ἐτελέσθη ὑπὸ τοῦ Σ. Μητροπολίτου Κερκύρας καὶ Παξῶν κ. Ἀθηναγόρα ἁγίασμός, ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Νομάρχου, Ἐφάρων καὶ ἄλλου κόσμου. Μετὰ τὸν ἁγιασμόν ὁ Διευθυντὴς τῆς Σχολῆς, Πανοσιολ. ἀρχιμ. Παρθένιος Πολάκης, ἐν συντόμῳ προσφωνήσας ἐτόνισε τὸν σκληρὸν ἀγῶνα, ὃν διεξάγει ἡ Σχολή, παλαιούσα κατὰ ποικίλων ἐμποδίων, ἠξίωσε δὲ παρὰ τῶν μαθητῶν ἀφοσίωσιν εἰς τὸ καθήκον καὶ ἐπιμέλειαν, ὅπως καταρτισθῶσι ποιμένες καὶ διδάσκαλοι ἐπάξιοι τῶν σημερινῶν κρίσιμων περιστάσεων. Ἀκολουθῶν ὁ Σ. Μητροπολίτης Ἀθηναγόρας, ὁ καὶ Πρόεδρος τῆς Ἐφορίας ἀνέπτυξε τὴν σημασίαν, ἣν ἀποδίδουσι νῦν οἱ πεπολιτισμένοι λαοὶ εἰς τὴν ἠθικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ παιδίου καὶ εἰς τὴν ἀγαθοεργὸν ἐπίδρασιν τῆς Ἐκκλησίας, παρ' ἧς προσδοκᾶται ἡ κοινωνικὴ ἀναγέννησις. Εἰς τὴν Α' τάξιν τῆς Σχολῆς φοιτῶσι 45 μαθηταί, εἰς τὴν Β' 40, καὶ εἰς τὴν Γ' 23.

— Προκειμένου νὰ τελεσθῇ ἡ ὀρκωμοσία τῶν μαθητῶν τῆς ἐν Κερκύρα Σχολῆς τῶν ὑπαξιωματικῶν, ὁ Διοικητὴς ταύτης κ. Ζήσης διὰ φιλόφρονος ἐγγράφου παρεκάλεσε τὸν Ἀρχιμηνδρίτην κ. Παρθένιον Πολάκην, ὅπως ὀρκίσῃ τοὺς μαθητὰς καὶ εἴπῃ τὸν κατάλληλον λόγον. Εἰς τὴν ὀρκωμοσίαν ταύτην παρέστησαν ὁ φρούραρχος, οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς φρουρᾶς καὶ διάφοροι ἄλλοι. Ἦτο δὲ λίαν συγκινητικὸν τὸ θέαμα τῶν ὀρκισθέντων νεαρῶν μαθητῶν, ὧν οἱ πλεῖστοι εἶνε θύματα τῆς μικρασιατικῆς καταστροφῆς. Ἐν τῷ λόγῳ δ' αὐτοῦ ὁ πανοσιολ. κ. Πολάκης ἀνέπτυξε τὴν σημασίαν τῆς ἑλληνικῆς μικρασίας ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τὴν δρᾶσιν τῶν «μεγάλων στοιχείων» τῆς ἀπὸ τοῦ εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου καὶ τοῦ Πολυκάρπου μέχοι τοῦ ἐσχάτως μαρτυρήσαντος Μητροπολίτου Χρυσόστομου. Συνέστησεν ἔμμονῆν ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ πίστει, ἣτις μόνη εἶνε ἰκανὴ νὰ μεταδώσῃ εἰς τὰς νεαρὰς τῶν καρδίας τὴν φλόγα τοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ τῆς πίστεως ἐκείνης, ἡ ὁποία θὰ τοὺς ἀναδείξῃ ἀληθίτους ὑπερασπιστὰς τῶν δικαίων καὶ τῆς τιμῆς τῆς

Πατρίδος· ἐὰν στηρίξωσι τὴν ζωὴν των ἐπὶ τῆς εὐσεβείας θ' ἀποκτήσωσι τὴν ἀνδρικήν φρόνησιν, θὰ κατονοήσωσι τὸν προορισμὸν αὐτῶν καὶ οὐδέποτε θὰ ἐκλίπη ἀπ' αὐτῶν ἡ πίστις ἐπὶ τῷ ἀείζωνος τῆς ἐλληνικῆς φυλῆς.

—'Απὸ ἔτους λειτουργεῖ ἐν Ἐλασσῶνι Σύνδεσμος Κληρικῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἐλασσῶνος ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἐλασσῶνος κ. Καλλινίκου. Ὁ Σύνδεσμος οὗτος ἔχει ἰδρύσει εἰς διαφόρους Κοινότητας τῆς Ἐπαρχίας Φιλόπτωχα Τμήματα πρὸς προστασίαν ἀπόρων μαθητῶν καὶ μαθητριῶν καὶ ἀπόρων προσφύγων. Διὰ διατάγματος ἠρξάτο πανεπαρχιακὸς ἔρνος ἐνεργούμενος ὑπὸ λαϊκῆς ἐπιτροπῆς πρὸς ἀνάγεσιν μεγάλου Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ ἐν Ἐλασσῶνι ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου Δημητρίου.

—Λαμπρῶς ἐργάζεται ἐν Ναυπάκτῳ ὁ ἱδρυθεὶς ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπ. Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας κ. Ἀμβροσίου Φιλολογικὸς Σύλλογος ὁ «Ἀριστοτέλης». Συνελέγη μέχρι τοῦδε ποσὸν πεντακοσίων χιλιάδων δραχμῶν πρὸς ἀνάγεσιν γυμνασίου, αἰθούσης διαλέξεων καὶ βιβλιοθήκης.

—Ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Χαλκίδος ὀργάνωσαν τὰ ἑξῆς κυρύγματα ἐν τῇ πόλει τῆς Χαλκίδος. 1) Κήρυγμα Κατηχητικὸν εἰς ἑκατοντάδας κορασιῶν κατὰ Κυριακὴν πρωτὰν εἰς τὸν ἱ. ναὸν Ἁγ. Δημητρίου, ὅπου ὁμιλεῖ ὁ ἱεροκήρυξ πανοσ. κ. Δεσσύρης, καὶ εἰς τὸν ἱ. ναὸν Ἁγ. Παρασκευῆς, ὅπου διδάσκει ὁ αἰδ. κ. Ζαχαρίας. Βασιλείου. 2) Κήρυγμα νέων, ἐν τῷ μητροπολιτικῷ ναῷ κατὰ Κυριακὴν καὶ κατὰ Πέμπτην 6 μ. μ. μετ' ὁμιλητὰς τὸν Σεβ. Χαλκίδος καὶ τὸν Ἱεροκήρυκα. 3) Κηρύγματα καθ' ἑκάστην Κυριακὴν πρωτὴ ἐν τοῖς ναοῖς Ἁγίου Δημητρίου, Ἁγ. Νικολάου, Ἁγ. Παρασκευῆς καὶ Ἁγ. Ἰωάννου. Ὁμιλοῦν τακτικῶς ὁ σεβ. Μητροπολίτης, ὁ Πρωτοσύγγελος τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Χαλκίδος κ. Βασιλείος Κωνσταντίνου, ὁ Καθηγητὴς πανσιολ. ἀρχ. κ. Κοντοστᾶνος καὶ ὁ Ἱεροκήρυξ. 4) Εἰς τὸν Στρατὸν τακτικὸν κηρύγμα ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου καὶ τοῦ Ἱεροκήρυκος. 5) Εἰς τὰς φυλακὰς ὁμιλαὶ συστηματικαὶ ὑπὸ τῶν ἰδίων καὶ ὁργάνωσις ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου ἐρωτῶν καὶ διαλέξεων πρὸς προστασίαν καὶ ἀποφυλάκισιν τῶν φιλακισμέων. 6) Φιλόπτωχος Ἐταιρεία. Ὁργάνωσις εἰδικὴ τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῆς φιλανθρωπίας ὑπὸ τὴν ἐπίτιμον προεδρείαν τοῦ σεβ. Χαλκίδος. Ἐξώδευσε μέχρι τοῦδε 90 χιλιάδας δραχ. εἰς διανομὴν βοηθημάτων εἰς ἀπόρους, εἰς προικοδοτήσεις ὁρφανῶν ἀπόρων κορασιῶν, εἰς ἀποφυλάκισις διὰ χρῆμα

τουμένων, ἠγόρασε δὲ καὶ οἰκόπεδον διὰ νὰ κτίσῃ μετ' ὁ ἀποθεματικὸν κεφάλαιον, ὅπερ ἔχει ἐκ 300 χιλιάδων δραχ. Ἄσυλον γερόντων καὶ Βρεφοκομεῖον.

—Ἐγκατεστάθη ἐσχάτως εἰς τὸ νέον ἐν Κορίνθῳ Μητροπολιτικὸν μέγαρον ὁ σεβ. Μητρο. Κορίνθου κ. Δαμασκηνός. Τὸ μέγαρον ὠρίσθη ὡς κατοικία τοῦ ἐκάστοτε Μητροπολίτου, περιλαμβάνουσα καὶ Γραφεῖα τῆς Μητροπόλεως, ὡς καὶ διαμερίσματα εἰς τὸ κάτω πάτωμα, πρὸς ἐγκατάστασιν Νοσοκομείου, εἰς εὐθετώτερον δὲ χρόνον καὶ τυπογραφείου διὰ τὴν ἔκδοσιν διαφόρων ἠθικοκοινωνικῶν ἔργων καὶ Σχολῆς Νυκτερινῆς Ἀπόρων Παίδων. Ὅπισθεν δὲ τοῦ Μητροπολιτικοῦ μεγάρου ἐν συνεχείᾳ, ἔχει ἤδη ἀνεγερθῆ κτίριον, προορισμένον διὰ τὴν λειτουργίαν τῆς Ἱερατικῆς Σχολῆς, ἣτις ἀπὸ τοῦ περυσικοῦ Ὀκτωβρίου ἔχει ἐν αὐτῷ ἐγκατασταθῆ.

—Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος κ. Ἰεζεκὴλ ἐπρότεινε εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον, ἵνα οἱ συνοδικοὶ συνεδριάζοντες μὴ φέρωσιν ἐγκόλπιον παρὰ μόνον ἐπανακαλύμανχον, ἐγκόλπιον δὲ καὶ ἐπανακαλύμανχον νὰ φέρῃ μόνον ὁ Πρόεδρος, κατὰ τὴν ἐν τοῖς Πατριαρχείοις συνήθειαν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ὁ σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Σινᾶ κ. Πορφύριος ἀνήγγειλε τῇ Α.Θ.Π. ὅτι μέχρι πληρεστέρως ἐκδηλώσεως τοῦ πρὸς τὸ ὑπ' αὐτῆς ἀρετῆς ἱδρυθέν Ἱεροδιδασκαλεῖον ἐνδιωκόμενος τῆς Μονῆς αὐτοῦ, ἀπεφασίσθη ἡ ἀνάληψις τῶν δαπανῶν διὰ τὴν ὑποτροφίαν δύο ἐκ τῶν ἤδη ἐπιτυχόντων εἰς τὰς εἰσιτηρίου ἐξετάσεις μαθητῶν.

—Ἐδημοσιεύθησαν ἐν τῷ «Πανταίνῳ» πατριαρχικαὶ ἐγκύκλιοι δι' ὧν ἐφιστᾶται ἡ προτοχὴ τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ ἐπὶ τῆς συνοδικῆς ἀποφάσεως, δι' ἧς ἀπηγορεύθη ἡ καθ' οἶκον τέλεσις τῶν μυστηρίων τοῦ βαπτίσματος καὶ τοῦ γάμου ἐκτὸς λόγου ἀσθενείας. Ἐκ ταῖς ἐγκυκλίαις ταύταις τονίζεται, ὅτι θὰ καθαιρεθῆ μὲν ὁ ἄνευ εἰδικῆς πατριαρχικῆς ἀδείας τελέσας καθ' οἶκον βάπτισμα ἢ γάμον κληρικός, θὰ θεωρῆται δὲ «κλινικόν» τὸ οὕτω τελεσθὲν βάπτισμα καὶ «ἄκυρος» ὁ γάμος.

—Πρὸς τὴν Α.Θ.Π. τὸν Πάπιν καὶ Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας ἐστάλη ὑπὸ τοῦ σεβ. Μητροπολίτου Πράγας κ. Σαββατίου, πρώτου τῆς ἐν Τσεχοσλοβακίᾳ Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἠδ' ἀπάντησις εἰς τὰ εἰρηνικὰ αὐτοῦ γράμματα. Ἐν τῇ ἀπαντήσει αὐτῇ διεκτραγαδεῖται ἡ δεινὴ θέσις τῆς ἐν Τσεχοσλοβακίᾳ Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ γίνεται ἐκκλησις πρὸς τὴν Α.Θ.Π. ὅπως μὴ ἀρνηθῆ τὴν ὑψηλὴν προστασίαν «ἐν τῷ ἀγῶνι κατὰ τῶν πολεμιῶν τῆς ἀγίας ὁρ-

θοδοξίας και ὑπὲρ τῆς ἐνότητος ἐν τῇ χορείᾳ τῶν ὀρθοδόξων». Συνημμένως ἀπεστάλη πρὸς τὴν Α. Θ. Π. τὸ πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον γράμμα τοῦ σεβ. Πράγας, ἐν ᾧ λεπτομερῶς περιγράφεται ἡ ἐκεῖ κρατοῦσα κατὰστάσις, περὶ ἧς λόγος ἰδιαιτέρος ἐν τοῖς Χρονικοῖς,

—Ἐν συνομιλίᾳ τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Πατριάρχου μετὰ τοῦ Πρωθυπουργοῦ τῆς Αἰγύπτου διεπιστώθη ὅτι δὲν ὑπάρχει διαφορὰ ἀντιλήψεων ἐπὶ τῶν ἐκκρεμῶν μεταξὺ Κυβερνήσεως καὶ Πατριαρχείου ζητημάτων, κοινὴ δ' ἐξεδηλώθη καὶ ἡ ἐπιθυμία ὅπως τὰ ζητήματα ταῦτα εἰσέλθωσι ταχέως εἰς ὁδὸν ρυθμίσεως.

—Κατ' ἐπιθυμίαν τῆς Α. Θ. Π. ὅπως καθοδηγήσῃ τὸ Ἱεροδιδασκαλεῖον ἐκ τοῦ πλησίον, θὰ λειτουργήσῃ τοῦτο ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ ἐν πρὸς τοῦτο μισθωθείσῃ ἐπαύλει παρὰ τὸν ἱερὸν ναὸν τοῦ προφήτου Ἡλίου ἐν Ραμίῳ. Τὸ ἐν Ἡλιουπόλει οἶκημα, ὅπερ ἀρχικῶς προωρίζετο διὰ τὴν προσωρινὴν λειτουργίαν τοῦ Ἱεροδιδασκαλείου, θὰ διατεθῇ ὁλόκληρον διὰ τὰ ὄργανα τῆς Ἐκκλησίας.

—Ἡ Ἐργασία τοῦ Ἱεροδιδασκαλείου ἐν συνεδρίῳ αὐτῆς ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Πατριάρχου ἀπεφάσισε τὰ ἑξῆς: 1) Ὅπως προσληφθῶσι κατ' ἐκλογὴν 14 μαθηταὶ ἐκ τῶν ἐπιτυχόντων εἰς τὰς εἰσιτηρίους ἑξατάσεις, διότι οἱ ὑποψήφιοι ὑπῆρξαν πλείονες τῶν προβλεπομένων διὰ τὸ πρῶτον ἔτος. Ἐκτὸς αὐτῶν εἶναι καὶ ἀνὰ δύο ὑπότροφοι τῶν Πατριαρχείων Ἀντιοχείας καὶ Ἱεροσολύμων. Θὰ εἰσαχθῶσι πάντες δωρεὰν καταβάλλοντες μόνον λίρας 5 διὰ τὴν κλίνην καὶ τὰ λοιπὰ χρειώδη. 2) Κατήρτισε τὸ διδάσκον προσωπικὸν ἐκ τῶν Ἀρχιμ. Χριστοδούλου δ. θ. καὶ διδασκάλου ἑλληνικῶν μετὰ καθηκόντων Διευθυντοῦ, Διακόνου Νικ. Θεοδούλου δ. θ. καὶ διδασκάλου ἀραβικῶν, Μ. Σαβίδου πτυχιούχου Ἱεροδιδασκαλείου καὶ ἀποφοίτου Ὁδείου Ἀθηνῶν διδασκάλου μουσικῆς καὶ Χριστοφορίδου διπλωματούχου ἀγγλ. φιλολογίας καὶ διδασκάλου Ἀγγλικῶν. Τὰ ἐπίσημα ἐγκαίνια τῆς Σχολῆς ἐπρόκειτο νὰ τελεσθῶσι τὴν 17 τρέχοντος.

—Ἡ λειτουργία τοῦ ἐν Ἡλιουπόλει Πατριαρχικοῦ Ὁρφανοτροφείου θ' ἀρχίσῃ τὴν τελευταίαν Κυριακὴν τρέχοντος μηνός, ἐὰν ἐν τῷ μεταξὺ συντελεσθῶσι πληρῶς αἱ σχετικαὶ ἐγκαταστάσεις. Ἡ διεύθυνσις αὐτοῦ ἀνετέθη εἰς τὸν αἰδ. Οἰκονόμον κ. Γεώργ. Ζαχαρούλην.

—Πρὸς τὴν Α. Θ. Π. τὸν Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας διευτυπώθη δι' ἐπιστολῆς ἡ παράκλησις ὑπὸ τοῦ

σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Οὐψάλης ὅπως εὐαρεστηθῇ νὰ μετάρχη αὐτοπροσώπως μιᾶς τῶν προσεχῶν διασκέψεων τοῦ «Συνεδρίου Πίστews καὶ Ἐκκλησι. Διοικήσεως».

—Ἀναφορικῶς πρὸς τὸν δημιουργηθέντα ἐσχάτως θόρυβον περὶ τὴν ἐν τῇ αἰγυπτιακῇ Βουλῇ γενομένην ἐπερώτησιν καὶ τὰ δημοσιευθέντα ὡς ἀπάντησις τοῦ Πρωθυπουργοῦ, ἀναγινώσκωμεν ἐν τῷ «Πανταίῳ» τὰ ἀκόλουθα: «Ἡ ἐν Καίρῳ Πατριαρχικῇ Ἀντιπροσωπείᾳ ζητήσασα ἀπὸ τὸ Γραφεῖον τῆς Βουλῆς ἀντίγραφον τῆς ἀπαντήσεως τῆς Α.Ε. τοῦ Πρωθυπουργοῦ ἐπληροφορήθη παρὰ τοῦ Ἀρχιγραμματέως Μοχάμετ Ἐφέντη, ὅτι κατὰ τὰ πρᾶκτικὰ τῆς Βουλῆς «οὐδέμία ἀπάντησις τοῦ Πρωθυπουργοῦ ἐδόθη διὰ τὸ Πατριαρχικὸν ζήτημα εἰς ἐπερώτησιν κατατεθεισάν α') ὑπὸ τοῦ Χάφεζ Βέη Ἀσουαδ, βουλευτοῦ καὶ β') ὑπὸ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Σύρων Ὁρθοδόξων». Σημειωτέον ὅτι ἡ φερομένη ἐν τῷ τύπῳ ὡς ἀπάντησις τοῦ Πρωθυπουργοῦ ἐδημοσιεύθη τὸ πρῶτον ἐν τῇ ἑφημερίδι τοῦ ἐπερωτήσαντος «Kaoucab el-Charleb».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

—Ἀνεγράψαμεν ἤδη ὅτι ὁ μητροπολίτης Εὐλόγιος ἠρνήθη νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὰς ἀποφάσεις τῆς ἐν Κάρλοβιτς συναγωγῆς τῶν Ρώσων ὑπερορίων ἀρχιερέων περὶ ἀποσπάσεως τῆς Γερμανίας ἀπὸ τῆς δυτικο-ευρωπαϊκῆς δικαιοδοσίας του, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι εἰς τὴν δικαιοδοσίαν ταύτην κατεστάθη κανονικῶς ὑπὸ τοῦ πατριάρχου Τύχωνος. Ἐν ἀντιθέσει πρὸς αὐτόν, οἱ περὶ τὸν μητροπ. Ἀντώνιον δι' ἰσχυρίζονται, ὅτι ἄλλοτε ὁ μητροπολίτης Εὐλόγιος ἐκούσιως ἀνεγνώρισε τὴν ἐν Κάρλοβιτς «σύνοδον» τῶν ἀρχιερέων ὡς ἀνωτάτην ἐκκλησιαστικὴν ἀρχὴν ἐν τῇ ὑπερορίῳ ρωσικῇ Ἐκκλησίᾳ, διὰ τὸν λόγον δὲ τοῦτον δὲν δικαιούται νὰ μὴ ἀναγνωρίξῃ καὶ δέχεται τὰς ἀποφάσεις τῆς «συνόδου» ταύτης, ὡσάκις αὐταὶ δὲν τῷ εἶνε ἀρεσταί. Διὰ τοῦτον δὲ τὸν λόγον ὁ μητροπ. Ἀντώνιος ἀπεφάσισε νὰ προβῇ εἰς ἄμεσον ἐφαρμογὴν τῶν ἀποφάσεων τούτων, παρὰ τὴν ἀντίστασιν τοῦ μητροπ. Εὐλόγιου, ἐφ' ᾧ καὶ ὁ ἐπίσκοπος Βερολίνου Τύχων ἐνετάλη ὑπ' αὐτοῦ νὰ προβῇ εἰς τὰ προσήκοντα μέτρα πρὸς ἀποχωρισμὸν τῆς Γερμανίας εἰς αὐτοτελὴ ἐπαρχίαν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΦΙΛΛΑΝΔΙΑΣ

Κατὰ τὰς ἐκ Φιλλανδίας εἰδήσεις, δυσαρεστος λίαν εἶνε ἡ οικονομικὴ θέσις τῶν ὀρθοδόξων ἐκεῖ ἐνοριῶν. Μὴ ὑπαρχόντων τῶν ὑλικῶν μέσων πρὸς συντήρησιν τῶν ναῶν, οὗτοι κατ' ἀνάγκην κλείονται διαδοχικῶς καὶ πωλοῦνται μάλιστα ἀντὶ τιμῆς εὐτελοῦς. [Ἡ

θλίψις τῶν ἐνοριτῶν εἶνε μεγάλη. Ἡ δυσάρεστος θέσις τῆς ἐν Φιλλανδία ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας παρέχει εὐνοϊκὸν ἔδαφος εἰς τὴν δρᾶσιν τῶν διαφόρων κακοδόξων, πρὸς στήριξιν τῶν ὀπθίων ἀφθονα παρέχονται τὰ ὑλικά μέσα ἰδίᾳ ἐξ Ἀμερικῆς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΟΛΩΝΙΑΣ

Ὁ σεβ. μητροπ. Διονύσιος παρέστη ὡς ἐκπρόσωπος τῆς ἐν Πολωνία ὀρθ. Ἐκκλησίας ἐν ταῖς συνεδρίασι τοῦ ἐν Βέρνη ἐφέτος (26—31 Αὐγ.) συγκληθέντος διεθνoῦς συνεδρίου τοῦ πρακτικοῦ Χριστιανισμοῦ, εἶπε δὲ προσφώνησιν χαιρετισμοῦ ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας αὐτοῦ πολωνιστί.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΣΘΟΝΙΑΣ

Μεγάλαι ἐν Ἐσθονία ἐτελέσθησαν ἑορταὶ ἐπὶ τῷ ἐπ' ἐσχάτων ἑορτασμῷ τῆς τετρακοσιετηρίδος τῆς ἐκεῖ διασῆμου ἀρχαίας μονῆς τοῦ Πετσόροκ. Τῶν ἑορτῶν τούτων μετέσχον καὶ ἀντιπρόσωποι τῶν Ἐσθονικῶν ἀρχῶν. Σήμερον ἡ μονὴ αὕτη ἀριθμεῖ 10 ἱερομονάχους, 6 διακόνους, 6 μοναχοὺς καὶ 20 δοκίμους. Ἐν τῇ περιφερείᾳ Πετσόροκ ἡ μονὴ ἄσ εἰ μεγάλην ροπὴν ὡς συγκεντροῦσα τὴν τε ἐκκλησιαστικὴν καὶ τὴν ἐθνικὴν ρωσικὴν ζωὴν

—Δέον νὰ σημειωθῇ, ὅτι ἐκ πάντων τῶν περὶ τὴν Βαλτικὴν κρατῶν ἡ Ἐσθονία παρέχει εἰς τὴν ἐν αὐτῇ ὀρθοδόξου Ἐκκλησίαν τὴν μεγίστην ἐλευθερίαν, διὰ τοῦτο δὲ καὶ καθίσταται δυνατὴ ἡ ἀνάπτυξις τῆς ζωῆς αὐτῆς.

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΝ ΤΣΕΧΟΣΛΟΒΑΚΙΑ

Ἐκ τοῦ ἀλλαχοῦ μνημονευομένου γραμματος τοῦ σεβ. Μητροπολίτου Πράγας πρὸς τὴν Α. Θ. Π. τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην πληροφοροῦμεθα, ὅτι ὁ ἐν Τσεχοσλοβακία ἐπίσκοπος Γοράζδ καταγγείλας ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν ἀρχῶν τὸν νόμιμον Μητροπολίτην κατώρθωσε ν' ἀναγνωρισθῇ ὑπὸ τῆς πολιτείας «ἀρχηγὸς τῆς ἁγίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν Τσεχία, Μοραβία, Σιλεσία», ὑποστηριζόμενος δὲ ὑπὸ τῶν ὀπαδῶν τοῦ Μητροπολίτου Εὐλογίου, ἱεροσυγεῖ παρὰ τὴν γνώμην τοῦ νομίμου Μητροπολίτου. Ἡ κατάστασις αὕτη ὑποστηρίζεται «προφανῶς» ὑπὸ τοῦ Σέρβου Πατριάρχου ὡς «καταφαίνεται ἐκ τῆς εἰς ἱερέα χειροτονίας αὐτόχθονός τινος ἐν τῇ Ὑποκαρπαθίᾳ Ρωσία κατὰ τὸ Πάσχα τοῦ 1926 ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου Σεραφεῖμ». Ἡ διαίρεσις δ' αὕτη συμβαίνει καθ' ἣν ἐποχὴν τόσον ἡ ρωμαϊκὴ προπαγάνδα, ὅσον καὶ αἱ πολιτικαὶ ἐπεμβάσεις καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς ἀπιστίας καὶ τοῦ ὕλισμοῦ ἐπιτίθενται, ὡς ἀπὸ συμφώνου, κατὰ τῆς Ὀρθοδοξίας. Ὁ σεβ. Μητροπολίτης

Πράγας ἐπικαλούμενος τὴν ἐπέμβασιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καὶ τῶν ἄλλων τῆς Ἀνατολῆς Πατριαρχῶν φρονεῖ ὅτι, ἡ συμμετοχὴ τοῦ Σέρβου Πατριάρχου εἰς τὴν τοιαύτην ἐνέργειαν «μόνον κώλυμα δύναται ν' ἀποτελέσῃ εἰς τὴν δυνατὴν συνεννόησιν», διότι πρὸ μὲν τῆς ἐκ Ρωσίας εἰς Πράγαν ἀφίξεως τοῦ νῦν Μητροπολίτου Πράγας (1919 ἢ 1920) ἡ Τσεχικὴ Ὀρθόδοξος Κοινότης εἶχεν ἀποταθῆ εἰς τὸν νῦν Πατριάρχην τῶν Σέρβων, ὅπως ὀργανώσῃ τὴν Ὀρθόδοξον ἐν Τσεχοσλοβακία Ἐκκλησίαν, ὅτε ἀκόμη ἢ ἐν λόγῳ Κοινότης δὲν εἶχεν ἀναγνωρισθῆ μετὰ δὲ τὴν εἰς Πράγαν ἀφίξιν του ὁ νῦν σεβ. Πράγας κ. Σαββάτιος ἐζήτησε παρὰ τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου τὴν χειροτονίαν αὐτοῦ. Διὰ τὴν κανονικὴν ἀποκατάστασιν τῶν πραγμάτων ζητεῖται ἡ καθάρισις τοῦ ὡς ἀντικανονικοῦ φερομένου Ἐπισκόπου Γοράζδ καὶ τῶν ὀπαδῶν αὐτοῦ πρὸς ἀναστήλωσιν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ κύρους τοῦ κανονικοῦ Μητροπολίτου ἐνώπιον τῆς Τσεχοσλοβακικῆς Κυβερνήσεως καὶ τῶν πιστῶν καὶ πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἐν τῷ μέλλοντι δράσεός του. Ὁ σεβ. Πράγας, μετὰ τὴν τοιαύτην ἀναστήλωσιν τοῦ κύρους του, εἶναι διατεθειμένος ν' ἀναγνωρίσῃ τὸν Ἐπίσκοπον Γοράζδ, ἐὰν ὑποταχθῇ πλήρως εἰς τὴν κανονικὴν ἐκκλησιαστ. Ἀρχὴν, ὡς «ἐπίσκοπον τῆς κατὰ τὸν δυτικὸν τύπον θρησκευούσης ἁγίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας».

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Κ. Γ. Λογοθέτου Τὸ ἐπιστημονικὸν ἔργον καὶ ἡ ἐθνικὴ δρᾶσις τοῦ Καθηγητοῦ Μαργαρίτου Εὐαγγελίδου. Λόγος ἐκφωνηθεὶς ἐπὶ τῇ τεσσαρακονταετηρίδι αὐτοῦ ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν τελετῶν τοῦ Πανεπιστημίου. Ἐν Ἀθήναις 1926.

ΘΕΟΛΟΓΙΑ. Ἐξεδόθη τὸ τεῦχος τοῦ Ἰουλίου—Σεπτεμβρίου τῆς «Θεολογίας», οὗ περιεχόμενα εἶνε τὰ ἑξῆς: Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσοστόμου, Τῶν ἐπισκόπων καὶ πατριαρχῶν Κ)ως χρονολογικὸς πίναξ. Μεσσηνίας Μελετίου, Ἡ ποινὴ τῆς ἐκπτώσεως τῶν ἐπισκόπων ἐκ τοῦ ἐπισκοπικοῦ θρόνου. Σπυρ. Λαυριώτου, Μελετίου ὁμολογητοῦ τοῦ Γαλησιώτου, περὶ Ἁγίας Τριάδος. Γ. Δηληγιάννη, Καλλινίκου Γ' πατρ. Κ)λεως Ἐπιστολαὶ καὶ ἄλλα ἔγγραφα. Ἀρχιμ. Ἐμμ. Καρπαθίου, Τὸ Βουλγαρικὸν Σχίσμα Ἀρχιμ. Ἀρσενίου Κακογιάννη, Προσκυνηματικαὶ ὑποθέσεις συζητούμεναι ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τῆς Αἰθιοπίας τῇ ἀναμίξει Ρώσων καὶ πάλιν. Παναγ. Μπρατσιώτου, Ἐβδομηκοντολογικὰ μελετήματα. Ἀδ. Διαμαντοπούλου Ἐπὶ τῇ ἀπολογίᾳ τοῦ κ. Σ. Μπαλάνου. Δημ. Π. Πασχάλη, Ἀναγραφὴ χρονολογικὴ τῶν ἀπὸ Χριστοῦ ἀρχιερατευσάντων ἐν τῇ νήσῳ Ἄνδρω Κρητικῶν καὶ βιβλιογραφικὸν δελτίον.—Ἐτησίᾳ συνδρομὴ ἑσώτερ. δρ. 80, ἔξωτερ. φρ. 60, Ἀμερ. δολλ. 4 Διὰ τοὺς φοιτητάς καὶ ἱεροσπουδαστάς τὸ ἡμισυ. Ἐκαστον τεῦχος δρχ. 20, φρ. 15, δολλ. 1. Ἀθήναι, Σταδίου 38.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἡγ.λιον τῆς Ἱ. Μονῆς Κλειστῶν διακηρύττει ὅτι τὴν 31ην Ὀκτωβρίου ἐνεργηθήσεται πλειοδοτικὴ δημοπρασίαι 1) Τριετοῦς ἐνοικιάσεως λατομείου εἰς τὸ κτήμα Σκαρμαγκᾶ καὶ εἰς θέσιν Πέτρα. 2) Ἐνοικιάσεως τοῦ δικαιοῦματος ἐξαγωγῆς 6.000 ζυγίων καυσόξυλων ἐκ τοῦ κτήματος Σκαρμαγκᾶ ὡς καὶ τῆς σχετικῆς ἀσφάλτου. Ἡ δημοπρασία γενήσεται ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Κακοῦροδικεῖου Ἀθηνῶν καὶ ἐνώπιον τοῦ Συμβου. Α. Ἡλιακοπούλου. Πληροφορία παρέχονται εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις γραφεῖον τῆς Μονῆς (ὁδὸς Βορείου 4). Ἐν τῇ Ἱ. Μ. Κλειστῶν, τῆς 18 Ὀκτωβρίου 1926.

Τὸ Ἡγ.λιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κλειστῶν διακηρύττει ὅτι τὴν 31ην Ὀκτωβρίου ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐνεργηθήσεται πλειοδοτικὴ δημοπρασίαι πενταετοῦς ἐνοικιάσεως τοῦ κτήματος αὐτῆς Μόλεμα-Καψοπή. Ἡ δημοπρασία θὰ ἐνεργηθῇ ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Κακοῦροδικεῖου Ἀθηνῶν καὶ ἐνώπιον τοῦ Συμβου. Α. Ἡλιακοπούλου. Πληροφορία παρέχονται εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Γραφεῖον τῆς Μονῆς (ὁδὸς Βορείου 4) Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Κλειστῶν τῆς 9 Ὀκτωβρίου 1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίου Ἀθανασίου ἔκθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐν Μαζεῖοικος καὶ ἐν τῇ συνήθει τόπω τῶν δημοπρασιῶν ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Κλειτορίας Γεωργ. Γκλοῦδᾶ εἰς ἐκποίησιν 9 αἰγῶν 2 τράγων καὶ τεσσάρων ἐριφίων τὴν 24 τριμ. μηνὸς Ὀκτωβρίου καὶ κατὰ τὴν 1. Νοεμβρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ἀπὸ τῆς 10—12 ὥρας π. μ. Οἱ βουλομένοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὄρων τῆς συγγραφῆς ἐν τῷ Γραφεῖω τῆς Μονῆς Ἱερᾶ Μονῆς Ἀγίου Ἀθανασίου τῆς 9 Ὀκτωβρίου 1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγάθωνος Φθιώτιδος ἐκτίθει εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πενταετοῦς ἐνοικιάσεως τοὺς ἐν Σμοκὸν ἀγρούς αὐτῆς ὑπὸ τοὺς ὄρους τῆς ὑπ' ἀριθ. 115 ἐ. ἔ. διακηρύξεως αὐτοῦ. Ἡ δημοπρασία γενήσεται ἐν Λαμῆ τῆς 31 Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10ην π. μ. ὡς πρώτη προσφορά ἐτησίου μισθώματος ὀρίζεται τὸ ποσὸν τῶν ἐκατὸν δραχμῶν εἰς τριάντα ἑκάδων φασολίων.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγάθωνος Φθιώτιδος ἐκτίθει εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πενταετοῦς ἐνοικιάσεως τοὺς ἐν Γιαννιτσῶν—Μακρακώμης ἀγρούς αὐτῆς καὶ ἐν θέσει Ρούζα ἢ Λογγὰ ὑπὸ τοὺς ὄρους τῆς ὑπ' ἀριθ. 116 ἐ. ἔ. διακηρύξεως του. Ἡ δημοπρασία γενήσεται ἐν Λαμῆ τῆς 31 Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10ην π. μ. ὡς πρώτη προσφορά ἐτησίου μισθώματος ὀρίζεται τὸ ποσὸν διακοσίων δραχμῶν καὶ ὀκτὼ κοιλῶν Σίτου. Ἐν Ἱ. Μ. ἀγάθωνος 12 Ὀκτωβρίου 1926

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Θεοτοκίου διακηρύττει ὅτι ἐκτίθει εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν α.) τὴν χειμερινὴν βοσκήν τοῦ Λειβαδίου Κανελλοπούλου καὶ β.) τὴν χειμερινὴν βοσκήν τοῦ ἐν Σελλήνῃ βοσκοπέδου (ουλοῦρον) τὴν 24ην Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐν Ἀρτῇ καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπω τῶν δημοπρασιῶν ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Ἀρτῆς κ. Ἡλίας Καρφεντιῆ. Οἱ βουλομένοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὄρων τῆς δημοπρασίας ἐν τῷ Γραφεῖω τῆς Μονῆς. Ἐν Ἱερᾶ Μονῇ Θεοτοκίῳ τῆς 14ης Ὀκτωβρίου 1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγνοούντος προκηρύττει ὅτι τὴν 31ην Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12ην Π. μ. θέλει ἐνεργηθῇ ἐν Νέῳ Ἐπιδαύρῳ καὶ ἐνώπιον τοῦ ἐκπ. συμβολαιογράφου πλειοδοτικὴ δημοπρασίαι περὶ ἐνοικιάσεως τοῦ τυχόντος Ἐλαιοκάρπου ἐνεστώσης ἐσοδείας τῶν ἐλαιοδένδρων τῆς Προστάταις Μονῆς. Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ 8 Ὀκτωβρίου 1926.

Ὁ Ἡγούμενος τῆς ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Δισανίου—Σιατίστῃς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίας Τριάδος Ζουπανίου διακηρύττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πρὸς ἐκποίησιν 1ον) ἐνετήχοντα τέσσαρες αἰγας ἡλικίας τεσσάρων μέχρις ὀκτὼ ἐτῶν καὶ 2ον) τριάντονα πέντε προβάτῃνας ἡλικίας τεσσάρων μέχρις ὀκτὼ ἐτῶν συμφώνως μὲ τοὺς ὄρους τῆς ὑπ' ἀριθ' 59 ἐ. ἔ. διακηρύξεως τῆς Μονῆς εὐρισκομένου παρα τῷ αὐτῷ προσώπῳ τῆς Μονῆς ἐν Ἐλασσῶνι Κωνστ. Βλαγοδήμῳ ἔνθα οἱ ἐνδιαφερόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν αὐτῶν. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Ἐλασσῶνι ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπω τὴν 24ην Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἐλασσῶνος καὶ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Μονῆς. Ἐν τῇ Ἱερᾶ Μονῇ ἁγία Τριάς Ζουπανίου τῆς 8ης Ὀκτωβρίου 1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν τῇ Κοινότητι Μπαταίου (Ἄνδρου) Ἱερ. Μονῆς Ζωοδόχου Πηγῆς ἢ Ἀγίας Προκηρύττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς ἀρχικὴν δημοπρασίαν πενταετοῦς ἐνοικιάσεως τὰ ἐν τῷ γορσίῳ Πόρῳ καὶ Γαλατῆς τῆς Κοινότητος Πόρου καὶ Γαλατῆς κτήματα αὐτῆς μετὰ τῆς προσφοράς κατὰ τοὺς ὄρους καὶ ὑποχρεώσεις τῆς ὑπ' ἀριθ' 252|113 συγγραφῆς αὐτοῦ. Ἡ ἐνοικίασις γενήσεται τὴν 31 Ὀκτωβρίου ἡμέραν Κυριακὴν ἐν τῷ τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν τῆς Κοινότητος Πόρου ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ν. Λάμεζα ἀρξαμένη τῆς 10ης ὥρας π. μ. καὶ λήγουσα τῆς 12ης ὥρας μεσημβρίας Ἐν τῇ Ἱ. Μ. Ζωοδόχου Πηγῆς τῆς 11 Ὀκτωβρίου 1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν τῇ Κοινότητι Μπαταίου (Ἄνδρου) Ἱ. Μ. Ζωοδόχου Πηγῆς ἢ Ἀγίας Προκηρύττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς ἀρχικὴν δημοπρασίαν πενταετοῦς ἐνοικιάσεως τὰ ἐν τῷ θέσει Κοσιῶδες καὶ Ἀύλειον τοῦ γορσίου Κατακόλου καὶ Μπαταῆς τῆς Κοινότητος Κατακόλου καὶ Μπαταῆς κτήματα αὐτῆς μετὰ τῆς προσφοράς κατὰ τοὺς ὄρους καὶ ὑποχρεώσεις τῆς ὑπ' ἀριθ' 252|113 συγγραφῆς αὐτοῦ. Ἡ ἐνοικίασις γενήσεται τὴν 31 Ὀκτωβρίου ἡμέραν Κυριακὴν ἐν τῷ τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν τῆς Κοινότητος Πόρου ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Δ. Λεμπητῆ ἀρξαμένη τῆς 10ης ὥρας π. μ. καὶ λήγουσα τῆς 12ης ὥρας τῆς μεσημβρίας. Ἐν τῇ Ἱερᾶ Μονῇ Ζωοδόχου Πηγῆς τῆς 11 Ὀκτωβρίου 1926.

Ὁ Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίας Τριάδος τοῦ Λειβαδίου προκηρύττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πενταετοῦς ἐνοικιάσεως 1) Διακόσια στρέμματα αὐλαγῶν κειμένων ἐν τῇ περιουσίᾳ τῆς Μονῆς 2ον) Τριάντονα πέντε στρέμματα ἄγρων εἰς τὴν θέσιν Τριόρια 3ος) Δύο Τυροκομεία εἰς θέσιν Κορανιά καὶ Μίγο Νάνο 4ον) Πεντήκοντα στρέμματα ἄγρων εἰς θέσιν Μημόρια. Ἐπίσης δέκα πρόβατα παλαιὰ καὶ τεσσαράκοντα ἑκάδων μαλλίων. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Ἐλασσῶνι καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν τὴν 24ην Ὀκτωβρίου 1926 συμφώνως πρὸς τοὺς ὄρους τῆς σχετικῆς διακηρύξεως κατατεθημένης εἰς γραφεῖον τῆς Μονῆς ἡς δύνανται οἱ βουλομένοι νὰ λάβωσι γνῶσιν. Ἐν Λειβαδίῳ τῆς 21 Ὀκτωβρίου 1926.

Ὁ Καθηγούμενος τῆς ἐν Χίῳ Ἱ. Μ. Ἀγίου Μηνᾶ διακηρύττει ὅτι ἐκτίθει εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τὴν τετραετὴ μίσθωσιν τῶν ἐν ταῖς θέσεσι κτημάτων 1) πέντε πλησίον Παντελῆ Γεωργιγροῦδη, 2) Κοντογέφυ, τοῦ ποταμοῦ καὶ τῆς ὁδοῦ, 3) τοῦ βορείου τῆς Μονῆς τοῦ Ἀγίου Μηνᾶ κειμένου γραφείου ἀποτελουμένου ἐκ πέντε τεμαχίων πλησίον ἐπέρου τῆς Μονῆς καὶ 3) τοῦ βορείου τῆς Μονῆς ἐπέρου χωραφίον αὐτῆς ἐκ δύο τεμαχίων, κτημάτων τῆς Μονῆς τοῦ Ἀγίου Μηνᾶ (Χίου), διεξαχθησάμενη τὴν 24ην Ὀκτωβρίου 1926 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12ην μεσημβρινῆν τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἐν Νεοχωρίῳ (Χίου) ἐν τῇ θέσει «Πόρτα Γόρου», ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Χίου Νικολάου Γ. Νικολοῦδη καὶ τοῦ Καθηγουμενοῦ τῆς Μονῆς κατὰ τοὺς ὄρους τῆς προκηρύξεως σημερινῆς χρονολογίας τοιοκολληθείσης δεόντως. Ἐν Χίῳ τῆς 4ης Ὀκτωβρίου 1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ξενιάς Προκηρύττει ὅτι ἐκτίθει εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποίησεως 10 ἀγελᾶδες 6 θαμάλια, 6 ντανῶδια 3 μύσγοι καὶ ἀσπυθῆδες βίβες τῆς Ἱ. Μ. Ξενιάς συμφώνως πρὸς τοὺς ὄρους καὶ ὑποχρεώσεις κατεστημένης συγγραφῆς, ἡς ἀντίγραφα κατατεθένται ἐν τῷ γραφεῖω τοῦ Συμβολαιογράφου Ἀλμυροῦ Βασ. Πετρόκη καὶ τῆς Μονῆς Ξενιάς. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Ἀλμυρῷ τῆς 24ης Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν ἀπὸ τῆς 10ης μέχρι τῆς 12ης ὥρας τῆς μεσημβρίας ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἀλμυροῦ Βασ. Πετρόκη καὶ ἀντιπροσώπων τῆς Μονῆς. Ἐν Ἱ. Μονῇ Ξενιάς τῆς 6ης Ὀκτωβρίου 1926.

“ΕΚΚΛΗΣΙΑ,”
ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Διευθυντής
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ
Καθ. Πανεπιστημίου

Τμήμα ετησίαις ἐγγραφῆς
Ἐσωτ. Δρχ. 50. Ἐξωτ. Φρ. 50. Ἀμερικῆς Δολ. 3.

Τύποις «Φοίνικος» ὁδὸς Σταδίου 38